

LOST

USKALIAAT

ANE-MARIE KJELDBERG

LOST

USKALIAAT

ANE-MARIE KJELDBERG

Ane-Marie Kjeldberg

Uskaliaat

Lust

Uskaliaat
Ane-Marie Kjeldberg
Translated by Jaana Palanterä
Original title *Sommerfolket*
Copyright © 2017, 2020 Ane-Marie Kjeldberg and Lust
All rights reserved
ISBN: 9788726521733

1. e-book edition, 2020
Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

Uskaliaat 1: Anna minun tulla

KESÄ 1968

Solbjørg puki päälleen uudet valkoiset Asanin alushousut ja aivan yhtä uuden turkoosin nylon-yöpaidan. Yöpaita oli kevyt kuin hämähäkinseitti ja myötäili imarrellen hänen pieniä rintojaan ja kapeita lanteitaan. Lyhyet liehuvat hihat naamioivat hieman hänen leveitä harteitaan. Hän katsoi itseään peilistä. Hänellä oli balettitanssijan vartalo, siitä ei päässyt mihinkään. Sitten pari suihkausta Elizabeth Ardenin Blue Grass -hajuvettä strategisiin paikkoihin. Ulf oli antanut hänelle parfyymin toukokuussa, kun hänellä oli viimeinen tanssiesitys.

Ulf oli jo mennyt sänkyyn. Hän makasi lukemassa katolisen nunnan Pyhän Lisieux'n Thérèsen omaelämäkertaa *Pieni tie: Omaelämäkerrallisia kirjoituksia*.

Solbjørg meni huokaisten miehen viereen parivuoteeseen. He olivat saapuneet kesämökille samana iltana, ja hän iloitsi lomasta, joka enteili täysin uuden elämänvaiheen alkua. Ulf vilkaisi häntä ja hymyili. Sitten tämä käänsi sivua ja jatkoi lukemista.

Solbjørg työnsi kätensä miehen peiton alle, päätyi pyjamapaidan nappien väliin ja silitti hänen sileää rintakehäänsä.

Ulf laski kirjan yöpöydälle, otti silmälasit pois ja sammutti yövalon.

"Olen niin väsynyt." Ulf suuteli hänen otsaansa. "Hyvää yötä, ystäväni." Ulf käänsi kylkeä, ja Solbjørg erotti miehen

selän siluetin valkoisten verhojen takaa siilautuvassa valkean yön valossa.

Seuraavana aamuna ilma oli raikas ja tuoksui kostealta hiekalta. Vuorovesi oli huuhtonut rannalle suuria, kirkkaita mätimunia, joiden keskelle vesi oli uurtanut V-kirjaimen mallisia jälkiä. Ulf nukkui vielä, kun Solbjørg lähti ulos. Hän näki muutaman muun aamuihmisen lähestyvän hitaasti kaukaa, mutta muuten ranta oli autio.

Hän veti syvään henkeä, ja hänen jalkansa ja koko kehonsa tunsivat yhtäkkiä pakottavaa tarvetta tanssia. Oi, ensimmäiset tunnit tangon ääressä. Se oli ollut puhdasta riemua koko keholle. Ensimmäinen asento, toinen, kolmas. Sen jälkeen tulivat: *plié, changement, grande battements*. Siitä oli niin kauan, mutta juuri nyt tunne oli paikalla elävänä jokaisessa hänen solussaan, aivan kuin hänen ollessaan kuusivuotias. Hän ei voinut olla asettumatta hetkeksi neljänteen asentoon – toki ilman kättä *en haute*, mikä johti tasapaino-ongelmiin, jotka saivat hänet kikattamaan vaimeasti.

Kun hän laski jälleen katseensa, hän näki yhden keräilykohteensa. Pienen, veden tuoman piikiven, jossa oli tällä kertaa kalkkikerrostuma. Se oli J-kirjaimen muotoinen.

Hän huomasi, että dyynillä Havstuenin lähellä seisojoku. Hahmo näytti tohtori Svartilta, hänen lääkäritään, joka oli myös yksi heidän mökkinaapureistaan. Hän tunnisti miehen pitkän olemuksen ja tuuheat hiukset, joita ei saanut taltutettua kammalla eikä Brylcreemillä. Solbjørg kohotti kätensä tervehdykseen, mutta mies ei nähnyt sitä. Mies tuijotti kohti sinivihreää Pohjanmerta.

”Katso, mitä löysin”, Solbjørg sanoi palattuaan kesämökille, jossa Ulf istui siniraidallisessa pyjamassaan lukemassa sanomalehteä.

”Mm”, hän vastasi ja nosti pikaisesti katsettaan. ”Onpa hieno. Montako sinulla nyt on?”

”En tiedä. Monissa on kirjaimia. Harvemmissa numeroita. En usko, että niitä on niin paljon. Tai ehkä ne eivät vain osu silmääni.”

”Mm. Keitin teetä.” Ulf osoitti oranssia pannumyssyä. Solbjørg oli saanut sen salakuljetettua kesämökille. Teekannu taas oli ollut talossa Ulfin isovanhempien ajoilta asti, samoin kuin vaaleansinisillä kukilla kuvioidut posliiniastiatkin.

”Kiitos, Ulf”, hän sanoi ja meni miehen luokse, kumartui alas ja suuteli miehen poskea.

Ulf käänsi päänsä pois, tosin vain pari millimetriä, mutta Solbjørg ehti aistia miehen liikahduksen. Hän leikkasi itselleen pari siivua ranskanleipää ja otti pienestä jääkaapista juustoa ja maitoa. Hän nappasi ruokapöydältä *Politiken*-lehden ja esitti lukevansa.

Sitten hän laskee lehden alas.

”Ulf, mitä oikein on tekeillä?”

Ulf nosti katseensa. Hänen ilmeensä oli tiukka.

”Ei mitään”, hän vastasi. ”Miksi aina luulet, että jotain olisi tekeillä?”

”Sinä torjut minut”, Solbjørg sanoi hiljaa.

”Milloin olen tehnyt niin?” Ulf kurtisti otsaansa.

”Eilen illalla. Juuri äsken.”

Ulf huokaisi ja taitteli kristillisen *Kristeligt Dagblad* -päivälehden hitaasti kasaan ja pani sen pöydälle.

”Tiedäthän, että minulla on ollut paljon kaikkea viime aikoina. Ja nyt Jumala on puhunut minulle.” Hän vaiken.

”Entä sitten?” Solbjørg kysyi.

”Aion harjoittaa kieltäymystä seuraavat kaksi vuotta.”

”Kieltäymystä? Ethän sinä muutenkaan juo lähes lainkaan alkoholia.”

”Ei ole kyse vain alkoholista, Solbjørg. Aion aloittaa selibaatin.”

”Selibaatin? Miksi ihmeessä? Eihän sinun seurakuntasi ole katolinen. Eivät he voi vaatia sinulta sellaista.”

”Tällä ei ole mitään tekemistä seurakunnan kanssa. Kyse on Jumalan minulle tekemistä suunnitelmista”, Ulf vastasi.

”Mutta entä *meidän* suunnitelmamme?”

”En voi vastustaa Jumalan tahtoa”, Ulf vastasi.

”Miten me sitten...?” Solbjørg ei kyennyt lopettamaan lausettaan.

”Sen aika on myöhemmin.”

”Olen melkein 40-vuotias.” Solbjørg huomasi silmiensä kostuvan.

”Ei, Solbjørg, älä ala vetistellä”, Ulf sanoi. Ääni oli yhtä lempeä, vain sanat olivat terävöityneet. ”Jumala on etusijalla, minkä sinä tiesit erinomaisesti, kun menit kanssani naimisiin.”

Aamiaisen jälkeen Solbjørg meni taas rannalle. Ulf ei halunnut mukaan, hän aikoi jälleen rukoilla. Ulkona oli yksittäisiä uimareita ja kävelijöitä. Solbjørg laski vihreän pyyhkeensä hiekkadyynin juurelle ja otti rantamekon päältään. Hänellä oli mekon alla valkoinen uimapuku, ja hän juoksi suoraan vesirajaan, jossa hän heitti sandaalit jaloistaan ja syöksyi aallokkoon. Vesi oli viileää, mutta hän puri hampaita yhteen ja heittäytyi aaltoihin.

Kärsivällisyys on hyve, hän mietti uiden samalla rannan suuntaisesti. Ulf oli ollut kärsivällinen hänen suhteensa. Sitä hänen anoppinsa oli aina korostanut, ja hänen oma äitinsä oli ollut anopin kanssa samaa mieltä. Useimmat hänen sukupolvensa naiset, balettitanssijoita tai ei, olivat luopuneet työstään ja urastaan, jotta pystyivät jäämään kotiin mentyään naimisiin. Mutta Ulf oli hyväksynyt Solbjørgin toiveen jatkaa soolotanssijana vihkimisen

jälkeen. Ulf oli siinä mielessä erityinen. Ehkäpä hänen tulisi nyt olla kärsivällinen Ulfin suhteen.

Ehkei sillä ollut niin väliä.

Heidän eroottinen elämänsä ei koskaan ollut ollut kovin vilkasta.

Solbjørg ui rantaan, kahlasi maihin.

Hän ei tuntenut oloaan kovinkaan kärsivälliseksi, hän kumartui alas, tarttui sandaaleihinsa ja kiiruhti pyyhkeelleen. Hän tunsu suuttumuksen Ulfia kohtaan nousevan sisällään. Se täytyi juosta pois. Täyttä vauhtia eteenpäin.

Hän tunsu alueen kuin omat taskunsa, ja hänen olisi pitänyt olla varuillaan. Ajatukset kuitenkin risteilivät, ja hän unohti kokonaan lähes hiekkaan hautautuneen saksalaisbunkkerin, joka olisi pitänyt kiertää tässä kohdassa rantaa. Hänen oikea isovarpaansa iskeytyi betoniin, ja hän menetti tasapainonsa ja kaatui pitkän pituuttaan. Solbjørg huudahti lyhyesti ja terävästi, kun simpukankuoren pala porautui hänen vasempaan kämmeneensä.

Hän nousi salamannopeasti jaloilleen, sen jos jonkin balettitanssijat osasivat, ja kiiruhti eteenpäin toivoen, ettei kukaan ollut nähnyt hänen pientä onnettomuuttaan. Sitten hän häki veren, joka valui hiekalle. Kipu ei ollut kovinkaan kova, mutta verta pulppusi kuin pienestä punaisesta lähteestä. Miten hän nyt pääsisi pyyhkeelleen jättämättä jälkeensä dramaattista verivanaa? Hän painoi kättään uimapuvun kangasta vasten. Pian näytti siltä kuin häntä olisi puukotettu.

”Nyt kyllä autan Teitä”, kuului matala ääni hänen vierestään.

Solbjørg katsoi ylös ja suoraan Jens Svartin silmiin.

”Lääkäri on kerrankin oikeassa paikassa oikeaan aikaan”, hän sanoi ja yritti hymyillä. Mies napitti näppärästi

lyhythihaisen, valkoisen paitansa auki, otti sen päältänsä ja satoi naisen haavoittuneen käden.

”Paidan voi pestä. Kätenne on tärkeämpi. Tulkaa kanssani kotiini, niin hoidamme sen kuntoon.”

”Ei, mutta enhän minä voi häiritä Teitä ja vaimoanne tällä tavalla näin aikaisin aamulla. Selviän kyllä itsekin.”

”Vaimoni on pari päivää Århusissa, eli ette häiritse ketään, rouva Viig. Tulkaa nyt. Onko tuo Teidän pyyhkeenne tuolla?”

Solbjørg nyökkäsi, mutta empi yhä. Mies tarttui kevyesti hänen kyynärpäähänsä, ohjaili häntä rauhallisella lääkärin auktoriteetilla.

Solbjørg tunsi miehen paljaiden käsien ja yläruumiin lämmön. Hän ei ollut tottunut niin vähäpukeisiin lääkäreihin. Ja millainen iho tällä olikaan. Auringossa ruskettunut, vahvat lihakset ja jänteet. Tohtori Svart näytti täysin erilaiselta kuin Ulf, jonka iho oli vaalea ja pisamainen ja vartalo hoikka. Svart oli myös pidempi kuin Ulf - ja paljon pidempi kuin hänen miespuoliset kollegansa balettitanssiipiireistä.

Solbjørg ei ollut koskaan käynyt Svartin kesämökissä Havstuenissa. Mökki oli ollut pitkään käyttämättömänä, kunnes Jens Svartin nuori vaimo oli pari vuotta sitten perinyt talon isovanhemmiltaan, lähes samaan aikaan, kun hän meni naimisiin.

Se oli alueen pienimpiä kesämökkejä, ja siinä oli vain yksi huone, pieni keittonurkkaus ja eteinen, mutta koko tila oli valoisa ja ilmastavasti sisustettu, seinät olivat valkoiset, huonekalut kevyet ja pitsiverhot ohuet.

”Istukaa tähän, rouva Viig”, Svart sanoi ja osoitti valkoista korituolia.

Mies meni keittiöön, ja Solbjørg kuuli, miten hän pesi kätensä huolellisesti. Solbjørg katseli ympärilleen.

Ikkunalla oli pieni kokoelma lasisia paperipainoja, kaikki sinisiä. Siellä oli myös joitain pieniä kiviä, joita Solbjørg olisi mieluusti tutkinut lähemmin, mutta eihän sillä tavalla voisi vain mennä ja nuuskia vieraassa talossa, etenkin kun oli siellä potilaana. Yhdellä seinällä oli leveä, lattiasta kattoon ulottuva kirjahylly. Hyllyssä oli Emil Aarestrupin, Henrik Pontoppidanin ja Johannes Jørgensenin teoksia sekä modernimpien kirjailijoiden, kuten Leif Panduron ja Klaus Rifbjergin, kirjoja. Pöydällä oli Frank Jægerin viimeisin runokokoelma *Idylia*, joka löytyi myös Solbjørgin yöpöydältä.

Svart haki lääkärinlaukkunsa ja istuutui Solbjørgin viereen ruokapöytäntuolille. Hän tarttui naisen käteen, avasi paitasidoksen ja käänsi haavan kohti ikkunasta tulevaa valoa. Rauhallisin liikkein hän puhdisti haavan vedellä, tutki tarkasti, otti pinsetit, kaiveli. Solbjørg veti henkeä hampaidensa välistä. Sattui.

”Istukaa paikoillanne!” Lääkäri painoi hänen kättään palleaansa vasten, vakautti työskentelyalueen.

Yleensä miehen tanskan kieli oli täydellistä, mutta nyt Solbjørg saattoi aistia miehen norjalaiset juuret. D-kirjainten ja vokaalien lausumisessa oli jotain erilaista. Miehen rintakehä oli yhä alaston, ja Solbjørgin peukalo ja käsivarsi nojasivat vasten paljasta, lämmintä ihoa. Hän tunsu miehen sydämen lyönnit, ja hän hikoili. Hän katsoi pois, antoi katseensa kiertää mökkiä, ja sitten katse palasi jälleen mieheen, osui hänen jalkoihinsa. Miehellä oli khakishortsit, hänen reisissään ja jaloissaan kasvoi ohutta, kullanruskeaa karvoitusta, myös hänen rintakarvansa olivat samanväriset.

Ulfilla ei ollut rintakarvoja, ja hänen käsi- ja jalkakarvansa olivat harvat ja aivan vaaleat.

Solbjørgin oli lähdettävä. Kotiin.

”Eiköhän se haava nyt ole kunnossa”, hän sanoi. ”Minun täytyy –” Häntä rupesi pyörryttämään, hänen käsistään valui hikeä Svartin rinnalle ja vatsalle. Kädestä tuli taas verta, ja sitä ehti valua, ennen kuin lääkäri sai tupon sen päälle. Solbjørgin verta oli miehen iholla, se valui tämän vatsaa pitkin, navan ohi, aina housunkaulukseen saakka, jossa punainen neste imeytyi kankaaseen.

”Voitteko Te huonosti?” lääkäri sanoi tiukasti. ”Teidän täytyy mennä pitkäksenne.” Hän nosti naisen terveeseen käden kaulansa ympärille, tarttui tämän vyötäröön ja nosti tämän jaloilleen, minkä jälkeen hän talutti naisen mökin toiselle puolelle ja laski tämän alas johonkin, jota tämä luuli sohvaksi. Sitten Solbjørg tajusi, että sen täytyi olla miehen ja tämän vaimon sänky, jonka päällä oli harmaaraitainen päiväpeitto ja suuria, valkoisia tyynyjä.

”Ei ei, kaikki on kunnossa. Ei minun tarvitse maata”, Solbjørg sanoi. ”Minun uimapukunikin on vielä märkä. Sotken Teidän sänkyne.”

”En voi antaa Teidän kaatua lattialle. Tajuttomat putoavat niin lujaa”, mies totesi nostaen samalla Solbjørgin jalat sängylle ja asettaen hänet kunnolla sänkyyn. Miehen ote naisen jaloista ja hartioista oli jämäkkä.

Mies haki lääkärinlaukkunsa ja tuolin ja jatkoi haavan hoitoa.

Mies tuoksui piipulta, pihkalta ja joltain muulta epämääräiseltä, joka tuntui erittäin miellyttävältä. Miehellä oli juonteita suun ympärillä, voimakkaat kulmakarvat ja vahva leuka ja nenä. Silmienympärysiho kertoi siitä, että hän oli hymyillyt paljon, mutta pussit silmien alla taas kertoivat siitä, että hänellä oli myös surunsa. Typeryyksiä, Ulf olisi sanonut. Et voi mitenkään arvata, miksi ihmisillä on pussit silmien alla. Mutta Solbjørg tiesi.

Sitten olivat vielä Jens Svartin silmät. Hän ei ollut koskaan aiemmin huomannut niiden väriä. Ne olivat

vihreät, aivan kuin ne lasinpalat, jotka hän oli löytänyt ensimmäisen poikaystävänsä kanssa Ryen läheltä metsästä, jossa oli ollut lasitehdas 1500-luvulla. Ryen metsässä vietetyssä päivässä oli ollut jotain erityistä, jota hän ei milloinkaan unohtaisi, vaikka lasinpalat olivatkin kadonneet jo aikoja sitten. Side menneeseen, mutta sitäkin enemmän yhteys koko olemassaoloon, mitä hän ei osannut selittää, mutta minkä aisti selvästi hänen kerätessään vihreää lasia pyökkipuiden alta. Nyt väri oli palannut, välkkyvänä ja kirkkaana, miehen silmissä, jotka tutkivat hänen haavaansa.

Siellä hän nyt makasi miehen sängyllä uimapuvussa miehen istuessa shortseissaan ja puuhatessa hänen kätensä kanssa. Miehen kädet olivat suuret ja vahvat, ja ruskettuneen ihon alla kiemurteli vihertävien suonien verkosto.

Yhtäkkiä mies käänsi katsettaan ja katsoi suoraan Solbjørgin silmiin päästämättä irti katseesta.

Miehen silmät olivat todellakin erikoisen väriset, ja tuntui kuin ne olisivat tienneet jotain hänestä, jotain, mitä hän ei itsekään tiennyt.

"Te olette valmis." Hän käänsi Solbjørgin kättä, jotta tämä näki laastarin. "Nyt voimme siirtyä miellyttävämpien puuhien pariin", hän hymyili paljastaen kauniit, valkoiset hampaansa.

"Miellyttävämpien?" Solbjørg änkytti.

"Keitän meille teetä."

"Oi." Solbjørg hymyili hämmentyneenä. "Ei, tohtori Svart. Kyllä minun pitää mennä kotiin." Hän aikoi nousta ylös.

"Ei, Teidän täytyy levätä vielä vähän. Te olette yhä hyvin kalpea", Svart sanoi tiukasti. Hän meni pois, ja Solbjørg kuuli, miten hän puuhasteli pikkuruisessa keittokomerossa.

Solbjørg jäi makaamaan. Sängyn jalkopäädyssä oli hylly, jonka päällä oli suuri pullo Chanel No. 5:tä ja paloautonpunaista kynsilakkaa. Siellä oli myös pullo Old Spice -partavettä. Ehkäpä se oli tuoksu, joka Svartista oli leijunut?

Svart tuli huoneeseen suurten keraamisten talonpoikaiskuppien kanssa. Tee tuoksui ihanalta, mutta hän laski kupit sohvapöydälle ja tuli tyhjin käsin Solbjørgin luo. Hän kumartui eteenpäin ja silitti kädellään naisen oikeaa hartiaa. Hänen kasvonsa tulivat lähemmäs, ja Solbjørg huomasi pidättävänsä hengitystään.

”Teillä on haava myös täällä”, Svart sanoi.

Solbjørg hengitti ulos huokaisten kevyesti.

Mies katsoi häntä. Pitkään.

Sitten mies avasi jälleen lääkärinlaukkunsa, kumartui naisen ylle, puhdisti haavan ja pani haavan päälle laastarin.

Mies todellakin tuoksui Old Spicelta.

Hänen hengityksensä tuntui naisen kasvoilla ja kaulalla. Se tuoksui viileältä piparmintulta, mutta myös lämpimältä, elävältä olennoilta. Mieheiltä.

Solbjørg nousi äkkiä ylös, kun haava oli hoidettu. Kiiruhti sohvapöydän luo, tarttui kuppiin, hörppäsi teetä.

”Kiitokset kahvista”, hän sanoi sitten, otti rantamekkonsa vaatetelineeltä ja työnsi jalkansa sandaaleihin vetäen samalla mekkoa päälleen.

Juuri ennen kuin hän sulki ulko-oven takanaan, hän kuuli Jens Svartin äänen:

”Olenko niin huono keittämään teetä?”

”Kaaduin rannalla”, Solbjørg sanoi palattuaan mökille.

Ulf kääntyi nojatuolissa. Solbjørg näytti laastaria kädessään ja olkapäässään.

”Tohtori Svart sattui paikalle ja auttoi minua”, hän lisäsi.

”Hyvänen aika”, Ulf totesi. ”Et saa mennä kaatumaan sillä tavalla.”

”Minä juoksin.”

”Miksi ihmeessä? Sinun pitää huolehtia itsestäsi.” Ulf katsoi Solbjørgiin huolestunut ilme kasvoillaan.

Ulf:n punaruskeat hiukset olivat samanväriset kuin hänen nenällään olevat pisamat. Solbjørg hymyili ja meni miehen tuolin taakse, kietoi kätensä tämän ympäri, suuteli tämän hiuksia, sen jälkeen poskea, ja liu’utti kätensä tämän paidan rintamuksen yli.

Ulf jäykistyi, käänsi päätään, siirsi Solbjørgin kädet pois.

”Solbjørg, muistathan selibaatin. Se on alkanut.” Hän kohotti lehteä, selaili sitä.

”Onpa ärsyttävää”, Ulf sanoi, kun Solbjørg palasi seuraavana päivänä aamukävelyltään rannalta.

”Joku soittelee minulle, mutta lyö luurin korvaan aina, kun vastaan puhelimeen.”

”Etkö voi vain vetää pistoketta irti?” Solbjørg sanoi.

”En, joku seurakunnasta saattaa tarvita minua.” Ulf katosi työhuoneeseensa ja sulki oven perässään. He eivät selvästikään söisi tänään aamiaista yhdessä.

He olivat ottaneet puhelimen mökille seurakunnan takia. Solbjørg olisi mieluusti ollut ilman. Mökillä ei pitäisi olla puhelinta. Mutta seurakunnan oli usein vaikea selvittää ilman karismaattista perustajaansa, joten mitään ei ollut tehtävissä.

Solbjørg teki itselleen eväät ja siirtyi terassille. Hän otti mukaansa pari vanhaa aikakauslehteä.

Silloin eteisessä oleva puhelin soi jälleen. Ulf ei reagoinut, joten hän meni sisään ja vastasi.

”Täällä on Jens Svart”, matala ääni kuului hänen korvassaan. ”Halusin vain kuulla, miten Te voitte.”

”En tiennyt, että Teillä on mökillänne puhelin”, Solbjørg sanoi.

”Ei minulla olekaan”, mies vastasi. ”Pyöräilin kaupan viereen puhelinkoppiin.”

Työhuoneen ovi avautui. Ulf kurkkasi ovesta. ”Kuka siellä on?” hän huusi kulmat kurtussa.

”Puhutaan myöhemmin”, Svart sanoi hänen korvaansa. Kuului kilahdus.

”Se oli väärä numero”, Solbjørg sanoi Ulfille ja laski kuulokkeen.

Ulf katosi jälleen työhuoneeseen.

Solbjørg ei voinut lakata hymyilemästä.

Myöhemmin päivällä Solbjørg kävi jäätelökioskilla ja näki sattumalta postikortin, jossa oli lääkäriksi puettu bernhardinkoira. Hän osti kortin ja postimerkin, lainasi vihreää Bic-kuulakärkikynää ja kirjoitti: ”Unohdin kiittää Teitä avusta. Joten: kiitos.” Ei allekirjoitusta. Jens Svartin nimi ja osoite korttiin, ja kortti postilaatikkoon, ennen kuin hän ehti katua.

Seuraavana iltapäivänä puhelin soi jälleen.

”Eipä kestä”, Jens Svart sanoi ja sulki puhelimen.

Solbjørg hymyili hiljaa.

Iltakahvin jälkeen Solbjørg ja Ulf tekivät kävelylenkin rannalla. He pysähtyivät ja katselivat vaahtopäisenä kuohuvaa merta, pieniä pilviä, jotka peittivät auringon, joka muistutti purppuranpunaista silkipalloa, jota kiinalainen lapsikeisari oli heitellyt. Sellaisia puheita Ulf ei voinut sietää Solbjørgiltä. Jumalan luomuksia ei saanut kutsua leikkikaluiksi, hän olisi sanonut. Joten Solbjørg piti ajatukset itsellään ja yritti iloita siitä, että Ulf oli halunnut lähteä iltakävelyille. Mutta Ulfin torjumiset ja koko

selibaattiprojekti tuntuivat pieneltä kovalta jääpalalta palleassa.

”Se johtuu myös lapsesta”, Solbjørg huudahti. ”Mehän olimme sopineet, että yrittäisimme hankkia lasta, kun lopetan baletin.”

”Siitä on monta vuotta, kun puhuimme siitä”, Ulf sanoi. ”Etkö sinä halunnut nyt opettaa? Teatterihan on tarjonnut sinulle paikkaa balettikoulussa, ja sinä vaikutit siltä, että haluaisit ottaa työn vastaan.”

”Voisin hyvin opettaa lapsen syntymään saakka ja sitten jatkaa, kun on kulunut puoli vuotta tai niillä main.”

”Kuka pienokaista sitten hoitaisi? Lasketko sen varaan, että minä ottaisin vapaata?” Ulf nauroi.

”Ei, en tietenkään, mutta voisimme palkata lastenhoitajan.”

Ulf huokaisi syvään. ”Jokin tässä ei nyt vain täsmää, Solbjørg. Ensin haluat tanssia kaikki parhaat vuotesi, sitten haluat lapsen, mutta et kuitenkaan halua hoitaa sitä, sillä nyt haluat opettaa tanssia muille. Minusta meidän ei ylipäättäen kannata yrittää hankkia lasta, kun se ei kiinnosta sinua. Ei nyt, eikä kahden vuoden päästä.”

Sen yön Solbjørg vietti vierashuoneessa. Oli kuin häntä olisi puukotettu selkään, ei vain kerran vaan useasti, kun Ulf yhtäkkiä hyökkäsi häntä, heidän tulevaisuuttaan ja kaikkia heidän sopimuksiaan ja suunnitelmiaan vastaan. Hän makasi tuijottaen hämäryyteen samalla kun meren kohina ja lokkien kirkuna loivat taustan hänen ajatuksilleen, jotka pyörivät ympyrää voimattomina.

Makuuhuoneessa Ulf seiso ikkunalla ja katseli merelle. Hän meni sängylle, takaisin ikkunalle, lipastolle.

Hän vajosi keinutuoliin, istui siinä ja hieroi kasvojaan. Oliko hän ollut kohtuuton Solbjørgiä kohtaan? Hän ei

voinut muuta. Hän ei uskaltanut hankkia lasta, ei ainakaan, jos Solbjørg ei olisi mukana siinä koko sydämellään. Hän ei uskaltanut luottaa omaan sitoutumiskykyynsä. Hän ei tajunnut, mikä hänessä oli vialla. Hän ei voinut tällä hetkellä hyvin. Hän etsi Jumalaa kaikin tavoin, luki Raamattua, rukoili, luki tekstejä vain katolisista pyhimyksistä ja muista, joilla oli yhteyksiä Meidän Herraamme. Mutta mikään ei tuntunut auttavan.

Hän nousi taas ylös ja sattui vilkaisemaan itseään peilistä, joka riippui vanhan pesupöydän päällä. Solbjørg oli aina sanonut, että hän oli kaunis mies, mutta kun hän tutkaili kasvojaan, hän ei nähnyt mitään kaunista. Hän näki naamion, joka piti kaikkia pilkkanaan, mutta hän ei saanut maskia pois, jotta olisi nähnyt, mitä sen alla oli. Hänellä ei ollut aavistustakaan, miten se tapahtuisi.

Seuraavana aamupäivänä Solbjørg löysi tyhjän kortin olohuoneen laatikosta. Hän ei uskaltanut lähettää uutta avointa postikorttia, Svartin vaimo ihmettelisi sitä. Joten vaikka hänen ja Svartin suhteessa ei ollut mitään salattavaa, hän työnsi kortin kirjekuoreen, jonka hän liimasi huolellisesti kiinni kirjoitettuaan korttiin: "Emmekö voisi sinutella?"

Pari päivää myöhemmin punaisessa postilaatikossa oli Jens Svartin käsialalla - hän tunnisti sen resepteistä - kirjoitettu kuori. Viivoitetulle paperille oli kirjoitettu muutamia sanoja: "Kyllä vain. Haluatko lähteä kanssani Skageniin ylihuomenna? Ihan vain hetkeksi vapaalle. Minä tarvitsen sitä. Olen leipomon jälkeisen keltaisen talon luona ja odotan sinua kello kahdeksan."

"Päivää sinulle", Jens sanoi, kun hän astui miehen vaaleanharmaaseen Cabriolet'hen. Ei suuria käden